Kristen tro: en sysselsättning eller gemenskap?

Spara som PDF

Då i Edens lustgård

Beskrivning: Macintosh HD:Users:italj:Desktop:eden.jpg Image not found or type unknown Jag har lyft fram denna tanke tidigare: att man som kristen kan göra klokt i att fundera över hur livet för Adam och Eva var i Edens lustgård **före** syndafallet. Helt säkert var det livet otroligt avspänt och naturligt i sin allra renaste form. Det var helt fritt från både begär och bekymmer. Det var fritt från alla metoder och åthävor vad gäller umgänget med Gud. Adam och Eva funderade t.ex. inte över sin nakenhet. Egentligen funderade de nog inte på några religiösa frågor alls där i Eden, för det var ju sådant som kom först efter syndafallet. Frukten av att äta från Kunskapens träd blev just grubblerier över vad som var rätt och fel; kunskapen blev en snara som ledde till ett slaveri under alla möjliga regler. Sedan kan vi också ana att Adam och Eva inte sysslade med frågor som rörde Gud, hans existens, vad Gud gör och inte gör, skall göra eller har gjort osv. De levde istället där i en barnaskapets ljuvliga gemenskap med Gud, i en varm och nära relation. Och de levde i ett beroende av Gud.

Det var alltså gemenskapen med Gud Fadern som var det absolut centrala i Adams och Evas liv i Edens lustgård, och det är gemenskapen med sig själv som Gud vill återupprätta med människan idag. Det är denna upprättade gemenskap som är målet med hela Guds frälsningshistoria! Detta måste vi både förstå och komma ihåg när vi traskar fram som kristna på denna jord!

Nu här i världen

Vi vet från Bibeln att vi kristna har fått Guds Helige Ande som en slags borgen/ett sigill på att vi en gång skall få ”ärva riket”. Det handlar om att vi i evigheten skall få ett underbart problemfritt liv som kommer att likna det som Adam och Eva levde i Edens lustgård. Men även om vi nu har att leva under syndafallets konsekvenser och därmed under förgängelsens nedbrytande krafter, så visar Bibeln att vi i vart fall kan få leva i ett barnaskap inför Gud redan här i denna tidsålder. Och Guds Ande vill hjälpa oss att komma in i detta barnaskap.

> Rom 8:15: ”Ni har inte fått slaveriets ande så att ni på nytt måste leva i fruktan. Nej, ni har fått barnaskapets Ande, och i honom ropar vi: ’Abba ! Far!’ ”

Vi skall läsa några mycket starka bibelord, och om man bara reflekterar en smula över deras innebörd så inser man lätt hur enormt dåliga vi kristna är på att inrätta både det egna livet och församlingslivet efter dessa. Vi gör och tycker istället nästan helt tvärt om i det mesta – eller så mixar vi. Vi vill bli stora, självständiga och präktiga kristna. Vi upphöjer de som är framgångsrika och berömda. Vi strävar efter pengar och prylar. Dessutom skaffar vi oss en mängd bekymmer både i det privata livet och i församlingarna. Men vad säger då Bibeln? Observera nu att det är Jesus själv som ger oss svaren:

> Matt 18:3: "Amen säger jag er: Om ni inte omvänder er och blir som barn, kommer ni inte in i himmelriket.
>
> 1 Joh 1:3: ”Det vi har sett och hört förkunnar vi för er, för att också ni ska ha gemenskap med oss. Och vår gemenskap är med Fadern och hans Son Jesus Kristus.”
>
> Luk 16:15: ”Det som står högt i människors ögon är avskyvärt inför Gud.”
>
> Matt 6:24: ”Ingen kan tjäna två herrar. Antingen kommer han att hata den ene och älska den andre, eller hålla fast vid den ene och förakta den andre. Ni kan inte tjäna både Gud och mammon”
>
> Matt 6:25-30: ”Därför säger jag er: Bekymra er inte för ert liv, vad ni ska äta eller dricka, eller för er kropp, vad ni ska klä er med. Är inte livet mer än maten och kroppen mer än kläderna? Se på himlens fåglar. De sår inte, de skördar inte och samlar inte i lador, och ändå föder er himmelske Far dem. Är inte ni värda mycket mer än de? Vem av er kan med sitt bekymmer lägga en enda aln till sin livslängd?
> Och varför bekymrar ni er för kläder? Se på ängens liljor, hur de växer. De arbetar inte och spinner inte. Men jag säger er: Inte ens Salomo i all sin prakt var klädd som en av dem. Om nu Gud ger sådana kläder åt gräset, som i dag står på ängen och i morgon kastas i ugnen, hur mycket mer ska han då inte klä er? Så lite tro ni har!”

Vad gör vi då av vår tro?

Vi kan alltså från Bibeln få aningar om hur livet i Edens lustgård var, vi kan från Bibeln ganska väl förstå vad som gäller för den troende här och nu, och vi kan också förstå vad som får dröja till det eviga livet hos Gud. Begrunda nu en liten stund vad Gud tänkt för oss troende här och nu: att vi kan få leva i en upprättad och avspänd gemenskap med honom, som hans barn som han vårdar sig om. Jag tror absolut inte på framgångsteologins falska löften, så det är inte dessa jag avser, utan jag avser helt enkelt det som Jesus sagt till oss troende och som gäller för här och nu.

Beskrivning: Macintosh HD:Users:italj:Desktop:scientists.jpg
Visst kan man då bli oerhört bedrövad över hur det står till med den så kallade kristenheten? Jag tycker det mesta idag inom kristenheten går ut på att *SYSSLA* med en massa saker inom trons område, istället för att i grunden leva ett enkelt liv inför Guds ansikte, tillsammans med andra Guds enkla barn. Vi *sysslar* med alla möjliga invecklade religiösa frågor. Vi *sysslar* med tolkningar av tolkningars tolkningar. Vi vrider och vänder ut och in på trosfrågor. Vi *sysslar* med en massa liturgi, ritual, tingel-tangel och riter. Vi *sysslar* med gudstjänster, verksamheter, organisationer, rörelser, planer, visioner, projekt, tillställningar, konserter, events, osv, osv. Vi *sysslar* med en så otrolig uppsjö av *sysslor* som vi kristna faktiskt själva fixat utan att Gud ens bett oss om det. Många sysslor vi har som kristna är så klart helt ok, men dessa får inte utgöra grunden för vår tro!

> ”Det som står högt i människors ögon är avskyvärt inför Gud.”

Om man mest har tron som en *sysselsättning* så är grunden för det vanligen åsikter, intressen, nyfikenhet, begär, plikt, prestationshets, och detta då i olika mixer. Om tron istället innebär en levande gemenskap med en levande Gud, så innebär grunden för den gemenskapen: kärlek, förtröstan, trohet, överlåtelse och beroende. Det är högst tveksamt om det alls innebär att man är frälst om man enbart *sysslar* med tron. Däremot är det den sanna frälsningens frukt att man allt mer kommer in i en gemenskap med Gud som i sin tur mer och mer präglas av just kärlek, förtröstan, trohet, överlåtelse och beroende. Att växa till/mogna som kristen innebär alltså **inte** att man växer till i styrka och storhet, och inte heller att man nödvändigtvis samlar på sig en massa kunskap. Att växa till/mogna som kristen innebär istället att man ”växer till” i **litenhet** och **beroende**, att man allt mer kommer in i ett just avspänt barnaskap hos Gud. Och det är i detta beroendeförhållande till Gud som man som kristen kan få något uträttat i världen som har ett sant evighetsvärde.

> "Om ni inte omvänder er och blir som barn, kommer ni inte in i himmelriket."

Gemenskapen med Gud

Beskrivning: Macintosh HD:Users:italj:Desktop:barnaskap.jpg
Kanske du enklare kan förstå vad jag är ute efter om vi jämför gemenskapen med Gud med äktenskapet mellan man och kvinna. Man *sysslar* inte med äktenskapet, utan man lever det, man lever i det. Det betyder att man delar livet med sin äkta hälft, man delar vardagen, är tillsammans, hjälps åt, äter tillsammans, hittar på saker, osv. Gemenskapen mellan man och hustru resulterar också ofta i att de får barn. Men äktenskapet skulle fungera väldigt dåligt om den ena parten mest satt och läste om äktenskap, eller ständigt var på kurser om äktenskap och kurser om hur man skaffar barn och uppfostrar barn, eller jämt spekulerade i hur äktenskapet eventuellt kommer att bli om några år, osv, osv. Eller tänk om du hela tiden frågade andra om hur din hustru/make är istället för att umgås med henne/honom.

Guds avsikter för oss troende här och nu är helt klart betydligt enklare och mer rättframma än vad vi vanligen fattat. Och det är själva enkelheten som gör det så svårt att greppa, för vi älskar att krångla till det. Ju mer invecklat det är, ju snajsigare tycker vi det är! När jag svarar på frågor om vad som kan vara rätt och fel inom den kristna tron, då brukar jag svara att saker skall ligga i linje med/harmoniera med Bibelns hela undervisning, för ”summan av Guds Ord är sanning”. Men vi bör även pröva företeelser, sysslor och läror i ljuset av **barnskapet**. Om vi gör båda dessa tester, då tror jag det är oerhört mycket som faller bort direkt. Böcker om t.ex. ”Effektiv bön” faller bort i en hast. All mystik faller som käglor när vi belyser den med ljuset från Bibeln och barnaskapet. Alla metoder för att finslipa det kristna livet faller också i detta ljus. Faktiskt så bleknar nog även de flesta bibelskolor bort, för i Eden fanns inga bibelskolor.

Vi borde verkligen skala ner våra kristna liv till en enklare och mer avspänd nivå och helt enkelt bara umgås med Gud mitt i vår vardag, för han är ju inte långt borta från någon av oss (Apg 17:27). Vi borde även ställa in siktet på att förtrösta mer och mer på Gud och hans omsorg om vår vardags alla bekymmer. Och vi borde verkligen försöka att leva enklare och mer sparsmakat.

> "Därför säger jag er: Bekymra er inte för ert liv, vad ni ska äta eller dricka, eller för er kropp, vad ni ska klä er med."

Så vi är alltså kallade till en mycket enkel och avspänd relation med Gud/Jesus. Genom Jesu försoningsgärning öppnas dörren till denna helade och återupprättade gemenskap – för den som vill ta emot i tro och förtröstan. Det är just GEMENSKAPEN med Gud som tro handlar om, inte att *syssla* med religiösa frågor. Och det är faktiskt inte enbart gemenskap med Gud som vi är kallade till, utan vi är även kallade till en enkel och uppbygglig gemenskap med trossyskon, där vi ser på varandra som ”en gemensam kropp” där alla lemmar är lika viktiga (1 Kor 12:1-30).

Hur kan då detta fungera i vardagen?

Som jag skrev ovan så har Gud tänkt att det hela skall vara mycket enkelt och helt gratis. När vi tagit emot och underordnat oss Guds fria gåva i evangeliet (blivit ”frälsta” genom Jesus), då är vi **räknade** som rättfärdiga och som Guds barn och vi får då del av Guds Helige Ande. Guds Ande skall stödja, vägleda och hjälpa oss att mogna som kristna. Han skall även hjälpa oss att bli vittnen för Jesus och evangeliet. I förtröstan på att man fått del av detta (som ju inte kräver enorma mängder av kunskap) så promenerar man ut i sin vardag, fullt förvissad om att man är Guds barn och att man har Guds Ande med sig. Under dagen kanske man småpratar med Gud när man spontant känner för det, eller så suckar man bara till Gud när man inte orkar att be eller när något känns tungt och motigt. Ges tillfälle så vittnar man om Jesus och evangeliet, men det är inget man skall pressa sig själv till. Kanske bubblar det lite ord av tacksägelse när tacksamheten drabbar hjärtat. Man tar också tid för ”prime time” (särskilt värdefull tid) med Gud genom att läsa Bibeln, be och försöka lyssna in vad Gud eventuellt ger för tankar. Som grädde på moset får vi dela vår kristna tro med trossyskon och tillsammans dela erfarenheter och be för varandra m.m. Min fru och jag samlas till bibelstudier, bön och gemenskap tillsammans med ett antal kristna vänner i ett privat hem. Det ser vi som vår församling. Där får vi betjäna varandra och mogna som kristna. Krångligare än så skall det inte behöva vara!

I allt detta skall vi räkna med Hjälparen, Guds Helige Ande. Sätt inte hjälpen från Hjälparen åt sidan! Det är så ofta vi söker råd i böcker och andra människoverk. Visst kan vi rådfråga trossyskon och dela erfarenheter, men vi måste inse att Gud har skänkt varje kristen en ”first line support” genom den Helige Ande, Hjälparen. Den supporten skall vi inte förringa, och vi får anlita den när som helst och så ofta vi vill!

> 1 Joh 1:3: ”Det vi har sett och hört förkunnar vi för er, för att också ni ska ha gemenskap med oss. Och vår gemenskap är med Fadern och

hans Son Jesus Kristus.”

/Lennart